

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
27. oktober 1994

Sag T-508/93

Giuseppe Mancini
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – tilbagevenden til Fællesskabernes tjeneste efter en periode med udstationering i en national administration – afslag på ansøgning om tildeling af bosættelsesgodtgørelse og dagpenge«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II - 761

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at tildele sagsøgeren bosættelsesgodtgørelse og dagpenge i forbindelse med hans tilbagevenden til Det Fælles Forskningscenter i Ispra efter en periode med udstationering i den italienske nationale administration.

Udfald: Annullation.

Resumé af dom

Den 23. oktober 1990 blev sagsøgeren, der er tjenestemand ved Det Fælles Forskningscenter (FFC) i Ispra ved Varese, udpeget til at varetage funktioner i det italienske Miljøministerium i Rom og oppebar i denne anledning bosættelsesgodtgørelse og dagpenge.

I den periode, hvor sagsøgeren gjorde tjeneste i Rom, lejede han en møbleret lejlighed og bevarede sin bolig i Varese uden at foretage nogen flytning.

I henhold til afgørelse af 1. september 1992 genindtrådte sagsøgeren i tjenesten ved Det Fælles Forskningscenter og beboede atter sin bolig i Varese. Ved skrivelse af 19. november 1992 ansøgte han om tildeling af bosættelsesgodtgørelse og dagpenge. Ansøgningen blev afvist, fordi der ikke var sket nogen flytning, og fordi han havde bevaret sin bolig i Varese.

Sagsøgeren indgav en klage over afvisningen af ansøgningen. Denne klage blev ligeledes afvist med den begrundelse, at sagsøgeren var »stillet til rådighed« for den italienske administration »som led i turnusordningen for embedsmænd mellem Kommissionen og medlemsstaternes administrationer«.

Anbringendet om manglende anvendelse af bestemmelserne vedrørende turnusordningen for embedsmænd

1. *Formaliteten*

Retten antog det anbringende til realitetsbehandling, som sagsøgeren først havde fremsat under den mundtlige forhandling, og hvorved det gjordes gældende, at der ikke var sket anvendelse af ordningen af 30. januar 1984 vedrørende reglerne for udstationering af EF-tjenestemænd ved nationale og internationale administrationer inden for rammerne af turnusordningen. Det stod fast, at sagsøgeren først fik

kendskab til denne ordning, da sagsøgte fremlagde den som svar på spørgsmål fra Retten, efter at det sidste skriftlige indlæg var blevet indgivet (præmis 33 og 34).

2. Realiteten

Retten fandt, at sagsøgeren med dette nye anbringende navnlig anfægtede begrundelsen for de omtvistede afgørelser om afvisning (præmis 35).

Retten udtalte, at forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt har til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at udøve kontrol med lovligheden af den anfægtede afgørelse og at give den berørte part tilstrækkelige oplysninger til at få kendskab til, om afgørelsen er begrundet, eller om den er behæftet med en mangel, der gør det muligt at anfægte dens lovlighed, idet Retten desuden *ex officio* kan undersøge, om der eventuelt foreligger en klar tilsidesættelse af denne forpligtelse (præmis 36).

Henvisning til: Rettens dom af 28. januar 1992, sag T-45/90, Speybrouck mod Parlamentet, Sml. II, s. 33, præmis 89, og af 21. april 1993, sag T-5/92, Tallarico mod Parlamentet, Sml. II, s. 477, præmis 35.

Retten fastslog under hensyn til sagens juridiske sammenhæng, at afgørelsernes begrundelse var mangelfuld i tre henseender (præmis 37).

Afgørelserne var for det første ikke begrundet med hensyn til anvendelsen eller den manglende anvendelse på sagsøgeren af ovennævnte ordning, der fastsætter detaljerede regler, herunder finansielle bestemmelser med hensyn til udstationering af EF-tjenestemænd (præmis 38 og 39).

Under henvisning til, at retsforholdet mellem tjenestemanden og administrationen er af vedtægtsmæssig og ikke aftaleretlig karakter, forkastede Retten Kommissionens argument om, at den pågældende ordning ikke var relevant, fordi den havde

hjemmel i en aftale mellem administrationen og den berørte tjenestemand; Retten fandt, at der ikke forelå en sådan aftale (præmis 42).

Henvisning til: Rettens dom af 10. april 1992, sag T-40/91, Ventura mod Parlamentet, Sml. II, s. 1697, præmis 41.

Ifølge Retten burde ansættelsesmyndigheden, da den traf afgørelserne, have taget hensyn til spørgsmålet om anvendelse eller den manglende anvendelse af ordningen på sagsøgeren. Afgørelserne om afvisning henviser imidlertid ikke til denne ordning (præmis 44).

De anfægtede afgørelser om afvisning er for det andet heller ikke begrundet, når henses til indholdet af de grundlæggende afgørelser af 23. oktober 1990 og 1. september 1992 om fastlæggelsen af sagsøgerens retsstilling, eller med hensyn til de retlige følger, der skal udledes heraf. Retten fandt derfor, at den ikke kunne fastslå, om der ved afvisningen af sagsøgerens ansøgning behørigt var blevet taget hensyn til indholdet af disse afgørelser, idet disse kan have betydning for den retlige vurdering af sagsøgerens situation, og således for retten til de godtgørelser, som han har ansøgt om (præmis 45, 47 og 48).

Retten fastslog for det tredje, at de anfægtede afgørelser om afvisning var tvetydigt affattet med hensyn til den gældende ordning (præmis 49).

Retten annullerede derfor afgørelsen om ikke at tildele de ansøgte godtgørelser, som var blevet uddybet ved afgørelsen om afvisning af klagen (præmis 50).

Retten fastslog, at den sagsøgte institution ved udøvelsen af det skøn, som tilkommer den i henhold til EF-traktatens artikel 176, skal overholde såvel fællesskabsrettens bestemmelser som dommens konklusion og præmisser, og skal

tage hensyn til, at Retten i denne sag ikke har kunnet foretage en dybere undersøgelse af spørgsmålet om ordningens retsgrundlag, navnlig fordi der ikke er blevet fremsat nogen ulovlighedsindsigelse mod ordningen (præmis 51).

Henvisning til: Rettens dom af 8. oktober 1992, sag T-84/91, Meskens mod Parlamentet, Sml. II, s. 2335, præmis 73 og 74.

Konklusion:

Kommissionens afgørelse af 10. december 1992 om afvisning af sagsøgerens ansøgning om tildeling af bosættelsesgodtgørelse og dagpenge, samt Kommissionens afgørelse af 23. juni 1993 om afvisning af sagsøgerens klage, annulleres.